

Tuženi pobija presudu iz razloga što prvostepeni sud neosnovano smatra kao dokazanu činjenicu da je tuženik zaista primio teretnice, pošto se te teretnice nalaze kod tužitelja.

Drugostepeni sud je žalbu odbio.

Tuženi u toku spora, pa ni u žalbi, nije dokazao da mu tužilac nije izvršio prijevoze po spomenutim teretnicama. Osim toga tuženi nije ni tvrdio da odnosni prijevozi nisu izvršeni, već samo toliko da nije primio odnosne teretnice. Medjutim obveza plaćanja vozarine ne slijedi iz okolnosti da li je tuženi primio teretnicu ili ne, već slijedi iz okolnosti da li je prijevoz izvršen ili ne, kao i iz činjenice da je vozarina navedena u teretnici. Naime preuzimanjem tereta dopijeva dužnost plaćanja vozarine i ostalih potraživanja vozara u vezi prijevoza tereta čiji su iznosi navedeni u teretnici. Kako tuženik u toku spora, a ni u žalbi nije tvrdio da stvarno tužitelj nije izvršio prijevoze, i da po označenim teretnicama tuženi nije primio robu, to se ima uzeti da je prijevoz zaista izvršen, i da je tuženi primio robu bez prigovora, pa je zbog toga dužan i platiti vozarinu kako je označena u teretnicama, bez obzira da li tuženi posjeduje ili ne posjeduje odnosne teretnice.

G.B.

VIŠI PRIVREDNI SUD NR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 24.III 1962.

Vijeće: dr Pavle Vinski, Gabro Badovinac, dr Branko Jakaša

Jednogodišnji zastarni rok iz ugovora o prijevozu stvari primjenjuje se na sve zahtjeve koji iz tog ugovora nastanu, a ne samo na zahtjeve zbog oštećenja, manjka, ili gubitka stvari

Tuženik je prevezao određeni teret iz Rijeke u Karači. Nakon dolaska broda, prema tvrdnji tužitelja, tuženik niti njegov agent nisu poslali obavijest da je brod stigao na adresu koja je slijedila iz teretnice /notify adresse/. Radi toga se nitko nije javio da primi teret, pa je roba bila uskladištena u lučkim skladištima, i nakon određenog vremena prodana. Tužitelj traži da mu tuženik nadoknadi štetu.

Medju ostalim razlozima, koje je tuženik iznio proti tužbenog zahtjeva, bio je i prigovor zastare.

Prvostepeni sud je udovoljio tužbenom zahtjevu, smatrajući da zastara nije nastupila, jer se ne radi o zahtjevu

na naknadu štete nastale u toku prijevoza oštećenjem, manjkom ili gubitkom tereta, već o zahtjevu na naknadu štete nastale zbog neispunjenja druge ugovorne obaveze, tj. propusta davanja potrebnih obavijesti o smetnjama pri iskrcaju tereta.

Prvostepenu presudu pobija žalitelj. U žalbi opet, među ostalim razlozima, ističe i prigovor zastare.

Drugostepeni sud je ovaj prigovor prihvatio sa slijedećim bitnim obrazloženjem:

U smislu čl.1 Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o zastari potraživanja /koji se Zakon primjenjivao u vrijeme kad je nastao predmetni spor/ neće se na potraživanja koja potječu iz ugovora o prijevozu brodom na moru primjenjivati odredbe Zakona o zastari potraživanja, već pravna pravila pomorskog prava.

Prema tim pravnim pravilima takve tražbine zastaraju u roku od jedne godine.

Jednako je to pitanje riješeno i u Zakonu o ugovorima o iskorištavanju pomorskih brodova, koji u čl.128 predviđa, da potraživanja iz ugovora o iskorištavanju brodova na moru zastaraju po isteku jedne godine, računajući od dana kad je teret trebao biti predan, odnosno od dana kad je obvezu trebalo ispuniti, ako se radi o neizvršenju drugih ugovornih obveza, kao u nazočnom slučaju.

Ne može se usvojiti stajalište pobijane presude, da zastara u nazočnom slučaju nije nastupila i zbog toga što se ne radi o zahtjevu za naknadu štete nastale oštećenjem, manjkom ili gubitkom tereta, već o zahtjevu zbog štete nastale neispunjenjem druge ugovorne obveze, tj. propustom neizvršenja potrebnih obavijesti. Prema navedenim propisima, odnosno pravnim pravilima, potpadaju pod odredbe o jednogodišnjoj zastari svi zahtjevi iz ugovora o prijevozu broda po moru. Prema tome zastara je nastupila i u ovom slučaju.

M.S.